

Kvinnornas masspetition

kräver ofantligt mycket arbete. Att sprida listor i hundratusental öfver hela landet och att samla namn på dem är ingen småsak, därtill fordras stor uthållighet och en brinnande tro på att saken skall kunna gagna.

Hufvudvillkoret för att ett önskvärdt resultat skall kunna ernås är, att en lista skall hitta vägen in till *hvarje* kvinna, antingen hon bor i slott eller koja, är gift eller ogift, gammal eller ung. Detta möter dock vida större svårigheter än någon kan ana, som ej deltagit i arbetet.

Men äro listorna en gång spridda i stor utsträckning, så vågar man hoppas och tro, att massor af kvinnor, i samma ögonblick de läsa listans öfverskrift, skola känna sanningen af de enkla orden: »Vi under-tecknade svenska kvinnor anse att, då kvinnan har samma skyldighet att lyda lagen som mannen, rättvisan kräver, att hon äfven får samma rätt som han att deltaga i valet af lagstiftare».

Det har också visat sig, att fastän namninsamlingen ännu endast pågått en kortare tid, redan omkring 60,000 kvinnor undertecknat petitionen, ett i sanning aktningsbjudande antal, när man besinnar, hur föga öfvade kvinnorna äro att manövrera dylika stora apparater.

Men 60,000, det är ändock ingen siffra, som räcker till att beveka riksdagen att ge alla Sveriges kvinnor rösträtt. Jag har hört mer än en riksdagsman resonera så: »Om kvinnornas intresse för att få politisk rösträtt inte ens är så stort, att det förmår dem att teckna sitt namn på en begäran därom, då äro deras allmänanda och politiska vakenhet ännu för obetydliga, att de rimligtvis kunna hoppas att få dem beaktade inom riksdagen». Den tanken har jag för öfrigt från många betydande håll hört uttalad, och jag kan ej annat än erkänna, att den har ett visst berättigande.

Därför *måste* vi nu ta upp namninsamlingsarbetet på allvar, med hela den sega energi, som vi kvinnor *kunna* prestera, när vi *vilja*. Vi få inte nöja oss med att ta emot de namn, som bjudas oss — nej, vi måste gå omkring och öfvertyga och förklara, att det är *kvinnans*

plikt lika väl som mannens att bidraga till att de ädlaste och bästa män bli valda till riksdagsmän, de som vilja hjälpa fram vårt folk till största möjliga upplysning, välmåga och lycka, de som vilja göra landet fruktbart, de som vilja med sparsamhet handskas med de medel, som folket, ofta med stor uppoffring, betalat i direkta och indirekta skatter och — sist men icke minst — de som vilja *bevaka kvinnornas intressen*.

Men detta är omöjligt för oss att kunna göra, så länge vi sakna politisk rösträtt.

Nu ha alla landets kvinnor ett enastående tillfälle att genom att teckna sitt namn på en petitionslista uttrycka sin önskan, att politisk rösträtt må tillerkännas svensk kvinna på samma villkor som svensk man. Ett sådant tillfälle återkommer kanske icke.

Hvem af oss skulle icke vilja visa hela världen, att i Sverige stå kvinnorna så högt, att de ej längre vilja låta sig nöja med att betraktas som barn! De vilja bli jämställda och medansvariga med mannen och vilja tjäna sitt fosterland med sin röst vid val af folkrepresentanter lika väl som med sitt arbete för öfrigt.

Därför, låt oss nu inte förtröttnas, inte fälla modet, om vi någon dag få endast nej, endast oförstående, endast ett öfverlägset småleende. Den, som svarar oss med allt detta i dag, kommer kanske i morgon, manad af vunnen öfvertygelse, och ger oss icke blott sitt eget namn, utan erbjuder tillika sin hjälp att äfven samla andras.

Hoppas, tro och arbeta med förnyad styrka för hvar dag, och kvinnornas masspetition skall inom kort vara ett verksamt medel att påverka dem, som ha afgörandet i sin hand! Och låt se, att petitionen blir en ära för Sverige och dess kvinnor!

Stockholm i maj 1906.

*Ann Margret Holmgren,
f. Tersmeden.*

